

Ярослав Мисак

Сьогодні маю чудову нагоду порозважати разом із вами над цікавою темою місіонерства, а конкретніше – над тим, ким є місіонер і яким має бути його служіння. На перший погляд, у цьому огляді слід було б приділити увагу рисам, без яких важко уявити справжнього місіонера. Вартувало б наголосити і розглянути, як важливо виробити у собі безстрашність, великий дар проповідництва, невтомної праці тощо.

Але дозволю собі зупинитися і поміркувати радше над чимось більш необхідним у діяльності Христового благовісника. Найнеобхіднішим тут є Хтось, а не якісь зовнішні риси і якості, а саме – Святий Дух. Бо можна бути і золотоустим, і розумним, і жертвним, але якщо не мати особистих відносин із Богом, то як можна про Нього навчати? Чи правильно вам друг передасть образ людини, яку ніколи не бачив, не чув і не розмовляв з нею? Хоча б друг цей і був досвідченою персоною, доктором чи магістром навіть і кількох наук, хоча б ми йому повністю довіряли... Навряд чи його свідчення будуть згідні з реальністю. Бо ж, до прикладу, на суді свідком виступає той, хто був очевидцем події, про котру його викликають свідчити. Отож якщо ми самі досвідчимо Бога, тоді і зможемо стати його правдивими свідками, бо говоритимемо про те, що бачили на власні очі. Не маючи достатнього досвіду, не можемо бути добрими свідками.

Із книги Діянь апостолів, яка читається на Літургії у пасхальний період, довідуємося, що дванадцять апостолів пішло проповідувати аж після зіслання на них Святого Духа, а не після воскресіння чи вознесіння. Їм бракувало того, Хто навів би їх «на всяку правду» (пор. Йо 16,13); бракувало Його дару, щоб свідчити Христа аж до кінців землі. Того ж самого Духа отримує кожен християнин у святій тайні Миропомазання. Він має однакову дію на кожную людину, чи вона б згодом стала священником, чи залишилася б простим мирянином. А звідси впливає колосальний висновок – всякий християнин є абсолютно однаково обдарований Богом – як перші апостоли, так і люди XXI ст. Також будь-який член Церкви має запрошення стати царем, священником і пророком для преображення світ . Більшість із мирян, на жаль, не усвідомлює своєї місії. Оскільки ми наділені

ідентичною благодаттю, то й перед нами стоїть таке ж завдання, яке нам, безперечно, під силу, – бути посланими на проповідь Христа. Звісно, що не потрібно сприймати все буквально, в розумінні, щоб усім відправлятися на далекі місійні терени. Для цього є окремі особи. Ми ж покликані до іншої форми апостольства, яка має точнісінько аналогічний зміст, – щоденно у своєму житті свідчити Христа, Який є Світлом. Апостол Павло у своєму листі до громади міста Коринту говорить про передання віри використовуючи при цьому образ світла: «Ми ж усі, мов дзеркало, відкритим обличчям віддзеркалюємо Господню славу й преображаємось у Його образ» (2Кор 3,18). Папа Франциск влучно ділиться своїми роздумами над цими словами апостола: «Відблиск цього світла віддзеркалюється від одного лиця до іншого, подібно до того, як Мойсей носив на собі відблиск Божої слави після розмови з Ним. Світло Христове сяє, відбите мов у дзеркалі, на лицах християн, і так поширюючись, доходить і до нас, щоб і ми могли взяти участь у цьому баченні і віддзеркалити це світло ближнім, точно так як на великодній Літургії, світло пасхальної свічі запалює багато інших свічок. Віра передається, так би мовити, через дотик, від однієї людини до іншої, так як одна свічка запалюється від іншої».

Друге важливе завдання місіонера – ділитися досвідом своєї християнської віри з нашими ближніми, які ще шукають Бога. Це найбільше добро і любов, які ми можемо для них зробити. Від нас не вимагається чогось надзвичайного чи неможливого. Такі засоби передачі є дуже різноманітними. Сюди входить посмішка, спокійне стояння у черзі чи заторах, виявлення пошани до кожної людини, благодійність, волонтерство, ділення віри із своїми дітьми та багато іншого.

У формальних християн чи взагалі нехристиян є, зазвичай, своя логіка та свої аргументи щодо способу життя та поведінки у сучасному світі. І щоб вони цю логіку змінили і змогли вибрати життя у святості, до якого закликає Христос, постійно потребують когось, хто вже живе у тій святості, хто був би для них світлом. А такий потенціал має кожен з нас. Саме про це говорить нам Христос кажучи: «Ви – світло світу... Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт 5,13;16).

Ми можемо стати посередниками між Богом і людьми, аби наші друзі, родичі, колеги і навіть вороги побачили, що наші стосунки з тими, хто нас оточує, є віддзеркаленням наших стосунків з Богом. Щоб їхні очі простежили за променем, що відбивається від нас, і побачили джерело світла, яке осяює наше життя. А ми таким чином стаємо справжніми богоносцями та співтворцями з Богом у справі спасіння людей і всього світу.

Ярослав МИСАК, І моє ім'я є серед імен дванадцяти апостолів // СЛОВО №2 (78),
червень-серпень 2019